

Streda 12. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 12. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: falošní
proroci; jednota života; milovať
miesto, kde sme.

JEŽIŠ SA NEHANBIL obklopiť ľuďmi,
ktorí nemali medzi Židmi dobrú
povešť. Jedol s mýtnikmi, bol ochotný
vstúpiť do domov pohanov a dokonca
sa priblížil k malomocným a dotkol
sa ich. Svojimi gestami a slovami
prejavoval otvorenosť voči všetkým
ľuďom, ktorá by jeho súčasníkov
pravdepodobne prekvapila.
Nemiloval hriech, ale miloval
hriešnika. Preto pri jednej príležitosti

chcel ľudí upozorniť, že najväčším nebezpečenstvom, ktorému budú čeliť, nebude ani tak obklopenie sa ľuďmi, ktorých spoločnosť odmieta. Najväčšie nebezpečenstvo – povedané dnešnými slovami – by hrozilo od tých, ktorí by v domnení, že sú spravodliví, hľadali len vlastné blaho, úspech a postavenie. „Chráňte sa falošných prorokov: prichádzajú k vám v ovčom rúchu, ale vnútri sú draví vlci“ (Mt 7, 15).

Falošní proroci, o ktorých Pán hovoril, boli tí, ktorí prezradili svoju pravú identitu. Namiesto toho, aby bdeli nad izraelským ľudom, vkladali svoju nádej do bohatstva a chvály. Na druhej strane praví proroci boli tí, ktorí utrpenie ľudu urobili svojím vlastným. „Veľkí vedia počúvať a z počúvania konajú, lebo ich dôvera a sila sa zakladá na skale lásky Ježiša Krista“^[1]. Poznať starosti a nádeje ľudí, ktorých nám Prozreteľnosť nejakým spôsobom zverila, je jednou

z hlavných vlastností Dobrého pastiera. Tak to robil aj Pán: neutekal zo spoločnosti nikoho. Počúval najhlbšie výkriky ľudí a oslobodzoval ich od strachu. V našej modlitbe sa môžeme pýtať sami seba: Poznám radosti a starosti ľudí okolo seba?

CELÁ EXISTENCIA KREŠŤANA je povolaná stať sa uctievaním Boha (porov. Jn 4, 23), aby svetlo milosti premenilo rôzne priestory nášho života na miesta vhodné pre Pána a pre iných. Jednota života umožňuje, aby všetky naše činy boli zamerané na Boha a na druhých v ňom. Toto zjednotenie čoraz viac posilňuje našu identitu ako jeho detí v Kristovi, a to mocou Ducha Svätého, ktorý všetko oživuje láskou a podnecuje nás k svätosti a apoštolátu v každodenných činnostiach.

Nesúdržnosť života, do ktorej upadajú „falošní proroci“, je nedostatkom pokoja, ktorý narúša osobnú rovnováhu. V jednote života, naopak, nachádzame postupne väčšiu harmóniu, pretože nedovolíme, aby nám okolnosti alebo prostredie diktovali spôsob nášho bytia alebo rozhodovania: vo svetle viery dokážeme pochopiť každý aspekt nášho života a to, čo sa nám deje, tak to dobré, ako aj to, čo sa nám zdá zlé alebo odsúdeniahodné; učíme sa zmieriť s minulosťou a spriateľiť sa s prítomnosťou. Priateľstvo s Bohom nám dáva dôveru vyjadriť svoju identitu kresťana v každej situácii a integrovať realitu do nášho života bez toho, aby sme žili v čiernych dierach, v tých hustých, uzavretých priestoroch, v ktorých je uväznené aj svetlo.

Základ jednoty života sa nachádza vo vedomí nášho Božieho synovstva. To

nás „vedie k tomu, aby sme sa modlili s dôverou Božích detí, aby sme sa pohybovali životom s ľahkosťou Božích detí, aby sme uvažovali a rozhodovali sa so slobodou Božích detí, aby sme čelili bolesti a utrpeniu s pokojom Božích detí, aby sme si vážili krásne veci ako Božie deti“^[2]. Preto svätý Josemaría povedal, že Božie synovstvo napokon ovplyvňuje celú existenciu človeka: „Je prítomné vo všetkých myšlienkach, vo všetkých túžbach, vo všetkých citoch“^[3].

SÚČASŤOU JEDNOTY ŽIVOTA je milovať miesto a čas, v ktorom žijeme. Stvorenie a vykúpenie sa uskutočňuje tu, dnes a teraz, pokiaľ sa snažíme poznať a pochopiť náš svet, milovať ho ako svätí. Svätý Josemaría nás napríklad vyzval, aby sme nesnívali „márne sny“^[4], aby

sme utekali od akejkolvek „mystiky keby“^[5]. Jednotu života si užívame tam, kde žijeme spolu s Bohom a s ľuďmi okolo nás, pričom sa snažíme snívať o činnostiach, do ktorých sme ponorení – naplňovať ich Božími darmi – a bez tendencie utiecť do iných, krajších, ale nereálnych svetov. Svätý Pavol vyzýva Solúnčanov, aby pracovali a zarábali si na živobytie a aby si navzájom pomáhali správať sa takýmto spôsobom (porov. 2 Sol 3, 6-15). Táto súdržnosť života nám zároveň umožňuje byť flexibilnými tvárkou v tvár nepredvídateľnému, pretože tým, že sa modlíme a žijeme pre Boha a pre druhých, zakúšame, že láska spája to, čo sa zdá byť rozdelené, a usporadúva to, čo bolo rozpadnuté. Takto sa môžeme zúčastniť na stretnutí, aj keď by sme si radšej urobili zdanlivo lepší plán, alebo môžeme zaplatiť cestovné za verejnú dopravu, aj keď nás stav tejto služby vyzýva k vzbure a

nezaplateniu, hľadajúc alternatívy na spôsob návrhu na zlepšenie.

Žiť takýmto spôsobom znamená snažiť sa uviesť do praxe Pánovu výzvu: „Vaša reč nech je ,áno – áno‘, ,nie – nie‘. Čo je navyše, pochádza od Zlého“ (Mt 5, 37). Kristus poukazuje na spôsob reči: kresťanský spôsob života, ktorý sa aktualizuje Božou prítomnosťou, „s úctivou pozornosťou voči jeho prítomnosti, ktorú dosvedčame alebo hanobíme každým svojím tvrdením“^[6], ktoré má podobu toho, že nikdy neklameme, aj keď by nás to v danej chvíli mohlo dostať z problémov; správame sa dôstojne, aj keď nás nikto nevidí; nedáme voľný priechod hnevu, keď sadáme za volant alebo hráme futbal. Ako učí Druhý vatikánsky koncil, pokrstení si plnia „svoje časné povinnosti verne, vedení Duchom evanjelia. [...] Svojou vierou sú o to viac zaviazaní plniť ich každý podľa povolania, ku ktorému

bol povolaný“^[7]. Môžeme prosiť
Pannu Máriu, aby nám pomohla
nadobudnúť túto jednotu života, aby
sme mohli autenticky odovzdávať
radosť zo spoločného života s jej
Synom.

^[1] František, *Homília*, 25-VI-2015.

^[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
28-X-2020, bod 3.

^[3] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod
146.

^[4] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod
8.

^[5] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod
88.

^[6] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod
2153.

^[7] Druhý vatikánsky koncil, *Gaudium et spes*, bod 43.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
streda-12-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-12-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(18.08.2025)